

# SANT QUIRZE DE BESORA- SANTS ESTACIÓ

Si la salut i la diversitat d'una cultura es pogués mesurar per la quantitat i el gruix dels seus "creadors inclassificables" la catalana sens dubte assoliria un lloc envejable al rànquing mundial. Això és encara més evident si ens cenyim a l'àmbit de les arts escèniques —enteses en el més ampli i informal dels sentits— d'aquest estatutari país tripartit. Amb una trajectòria diversa i arriscada, que seria temerari i injust voler adjectivar més, Sergi Fàustino ha presentat una nova creació seva a l'Espai Lliure, "f.r.a.n.z.p.e.t.e.r.", a partir de la vida i l'obra de Franz (Peter) Schubert. Per a aquest espectacle va escriure un text, després desestimat, que ens ha facilitat i que ara el DDT fa arribar a la llum pública no escènica.

**SERGI FÀUSTINO**

Aquest text el vaig escriure per a l'espectacle f.r.a.n.z.p.e.t.e.r. però al final no el vaig posar perquè no em quadrava en relació amb les altres idees que conformen l'espectacle. Vaig voler reproduir una manera de parlar col·loquial, de carrer. És per això que hi ha algunes paraules i algunes construccions gramaticals que són incorrectes.

Has baixat a Sant Quirze de Besora. Has omplert la bóta de vi a la bodega que hi ha a la plaça de la font. Has agafat la carretera que va a Sant Agustí de Lluçanès i has caminat una mitja hora fins que has arribat a una esplanada que et quedava a mà dreta. Allà hi havia un cable electrificat que estava enganxat a un clau torçat. L'has obert, has passat el rierol i a partir d'allà has pujat la muntanya. Estava ple de bolets.

Ara tornes en tren, portes un cistell ple de ceps, camagroc i uns quants ous de reig. Al compartiment del costat hi ha una mare amb la seva filla petita asseguda davant d'uns nois que porten els cabells amb aquestes coses com la Beth. Estan fent no sé què amb un segell. Passen dues parades i puja una noia guapíssima que s'asseu davant teu i un senyor que s'assembla molt a l'Eugenio que s'asseu al seu costat. En un principi creus que van junts però no, perquè la noia comença a fer-te miradetes. I tu content, perquè no t'ha passat gaires vegades que una noia de bon veure et faci miradetes. Segueixes llegint el diari i abans de passar cada pàgina tu també li fas una miradeta. A la quarta pàgina ella afegeix a la miradeta un mig somriure, molt subtil. Tu fas el mateix. En aquell moment els nois del costat treuen tota

una tira de segells i tu penses: "Mira! Tan joves i aficionats a la filatèlia! Que romàntics, tu, a més encara deuen escriure cartes!". Com que se'ls veu molt interessats, els hi preguntes si tenen algun segell on hi surtin bolets. La guapa somriu. "Ho sabia!", penses, "ella també té un esperit boletaire." Els nois fan una cara rara, com si no t'haguessin entès, així que 'ni cort ni perezós' agafes el cistell dels bolets i en treus tres: un cep, un camagroc i un ou de reig. En treure l'ou de reig li piques/fas l'ullet a la noia i ella t'obsequia amb un fantàstic somriure. I penses: "Bé... bé, ho estàs fent molt bé". En el precís moment en què estàs a punt d'explicar les diferents maneres que fa servir cada bolet per a disseminar les espores, sents que el senyor que s'assembla a l'Eugenio diu: "¡Qué viaje tan aburrido! Os voy a contar un chiste. Sabéis aquel de: Abuela, abuela, ¿a ti cómo te gustan los huevos? Y la abuela dice: A mí, rebotando en mi culo." Els nois dels segells comencen a riure. La mare li diu al senyor: "Pero hombre...", tot assenyalant a la filla. I acte seguit li dóna a la nena un bocata de botifarra que comença a gotejar oli. La guapa riu una mica. El senyor riu molt i els nois riuen encara més. De fet, riuen tant que se'ls hi cauen els segells a terra i es comencen a tacar amb l'oli de la botifarra, però no se'n adonen. I tu allà al mig, dret amb els bolets a la mà, sense saber si començar a explicar allò de les espores o deixar els bolets i tornar a seure.

De cop, un del nois veu els segells a terra plens d'oli, els agafa d'una revolada i comença a frotre-li la bronca a la nena, però no pot parar de riure i la nena comença a riure amb ell. L'Eugenio, que

ho veu, li pren els segells i li diu: "¡Deja a la niña, joder, que no hay para tanto! Esto se arregla rápido." Fot un parell de llepades als segells i diu: "¡Coño, si está buenísimo!" I la mare: "És que la botifarra és de Castellterçol." I l'Eugenio fot un parell de llepades més als segells.

Els nois s'aixequen per prendre-li els segells, però riuen tant que no poden caminar i cauen a sobre de la guapa. Tu aprofites el merder per prendre-li el bocata a la nena, li fots una queixalada i sí, és una autèntica botifarra de Castellterçol. Treus els nois de sobre de la noia, li poses davant el bocata perquè el mossegui i li dius: "Ets la dona de la meua vida." Ella et mira, riu i fot una queixalada al bocata. Tu li dius: "Quan t'he vist he tingut la sensació d'estar davant d'un precipici." I ella amb la boca mig plena et diu: "Suposo que deu ser perquè l'amor no troba el seu sentit en el desig de coses fetes, complertes i acabades, sinó en l'impuls de participar en la construcció d'aquestes coses."

Amb aquestes, a un dels nois que està per terra mort de riure se li comença a notar una taca als pantalons. La nena ho veu i comença a cridar: "S'ha pixat! S'ha pixat!" Tu ets al mig de tot un sidral que s'ha muntat espontàniament i penses que hauries de fer fotos per a documentar aquell moment i poder escriure'l després, però la teva veu no pensa el mateix i sents com li diu a la guapa: "L'amor té una part important d'impuls creatiu i, per tant, està carregat de risc, ja que tota creació ignora quin serà el seu producte final. A més, és un joc a dos i l'altra persona és sempre una incògnita." I l'Eugenio, que segueix llepant els segells, diu tot divertit: "¿Sabéis en qué

se parece una diligencia a dos negras en pelotas?" I els nois que són al terra encara riuen més sense esperar la resposta, i la taca es va fent més gran i la nena crida més fort: "S'han pixat!! S'han pixat!!" I amb aquestes que arriba el revisor, que s'assembla al Torrente però amb uniforme, i diu: "Pero bueno, ¿esto qué es?" Tu li dius: "Mire señor revisor, esto es un *boletus edulis*, esto un *cantharellus lutescens* y esto una *amanita caesaria*." El revisor es mira el teu cistell i diu: "¿Esa cesta es suya?" Tu li dius que sí, i ell: "¿Qué le parece si los catamos? Tengo un camping gas en la cabina, lo traigo y nos hacemos unos boletus con ajo y perejil que se va a cagar la perra, ¿qué le parece?" Li dius que encantat de la vida però que vagi ràpid perquè baixes d'aquí a tres parades. El tio dóna mitja volta i se'n va cap a la cabina, la guapa se t'apropa i et diu fluixet a l'orella: "Tu ja saps on ens estem ficant?" Li prens el bocata, li fots una queixalada i, mentre penses en lo bé que treballen la botifarra a Castellterçol, li dius: "Si em preguntes si vaig en sèrio, la resposta és sí."

El revisor torna amb el fogonet i es posa a tallar els alls. L'Eugenio l'intenta ajudar però està rient tant que no pot. La nena segueix cridant i la mare no entén res. La guapa et diu: "Doncs necessitem coratge, fe i molta energia per renovar el desgast." I tu li contestes: "Jo també tinc un esperit boletaire, estem fets l'un per l'altre."

El revisor us mira, li fot un trago a la teva bóta, que s'ha apalancat per la cara, i diu: "¿Vosotros sabéis cuál fue el mejor lustro de la historia de la humanidad?" Vosaltres us mireu estranyats, ell contina: "...del 1975 al 1980. Me pasé

aquello cinco años vestido con una túnica que me hizo mi abuela, sin nada debajo, follando por los bosques de Canet de Mar con la primera que me encontraba. Pero sólo con las tías, ¿eh? Que yo era jipi pero no maricón. Esos sí que fueron unos tiempos de liberación, fue la sublimación del 'aquí te pillo, aquí te mato'." I posa els alls a la paella.

La senyora s'apropa i diu al revisor que està preocupada pels nois i per l'Eugenio, que estan rient molt i s'estan posant de color vermell. El revisor li diu que no es preocupi, que són joves, i que si voldran bolets ella i la nena, que està a punt de tirar-los a la paella. La senyora es gira i veu la nena saltant a sobre de l'esquena d'un dels nois, que, efectivament, està de color vermell, però sembla que s'ho està passant bé, així que la deixa fer. Vosaltres seguíu amb el tema bolets i el revisor continua: "Toda la libertad que tenéis ahora nos la debéis a mí y a cuatro jipis como yo. Antes el sexo iba acompañado de conceptos como la paternidad o la maternidad... o el hecho de perpetuar la especie o la trascendencia o lo eterno... además de todo lo relacionado con la religión: el pecado, la impureza, lo sagrado, la penitencia o la fe. Ahora sólo importa el sexo por el sexo, que está muy bien, pero es que nos estamos pasando, coño, porque sólo cuenta la eficacia y el rendimiento y con ello se está perdiendo el misterio, lo intangible, aquello que está por encima... Y, ¿cuál es el resultado? Insatisfacción y mas insatisfacción."

La senyora se n'ha anat a buscar la nena, ara torna amb la nena plorant i pregunta tota enfadada: "Qui ha pres el bocata a

la meva filla?" La guapa i tu us poseu a contemplar la fantàstica posta de sol amb núvols roses que es veu per la finestra i el revisor li diu: "Vamos a ver, señora, ¿no acabo de preguntarle si quieren comer setas usted y su hija? Pues, ¿a qué viene preguntar ahora por un bocadillo?" Es gira amb el ganivet a les mans que encara té trossos d'all i us diu: "¿Sabéis qué creo? Que todo el rollo este del sexo por el sexo está produciendo más dolor y sufrimiento que aquellos que prometía mitigar. Y, ¿sabéis de quién es la culpa? Mía y de cuatro jipis como yo." Tu penses: "Quina pena la generació dels jipis, quan eren joves creien que podrien canviar el món i ara estan sopant al Botafumeiro."

Agafes un tros de pa i ataqués els ceps. Estan de collons. La guapa fa el mateix, i quan veus la cara de plaer que se li posa mentre mastega els ceps, agafes el bitllet de tren, escrius el teu número de telèfon i l'hi dones. Ella l'agafa i se'l guarda. La dona mira els ceps i s'hi tira com un grem-lin mentre la nena se'n va a seguir saltant a sobre de l'esquena d'un dels nois dels segells, que continua vermell com un tomàquet però que fa cara de salut.

Arriba la teva parada, li dius a la guapa que et truqui quan arribi a casa, vas cap a la porta, esquives l'Eugenio, que també fa cara de salut però que està una mica més congestionat que els dos nois. La porta s'obre, surts del tren, el tren arrenca, passa pel teu costat, veus la guapa dient-te adéu amb la mà mentre la senyora es menja l'últim cep. El tren desapareix pel túnel i tu surts al carrer. Home, el transport públic tampoc està tan malament. ■